Numai Opera Braşov vă procură... ELIXIRUL DRAGOSTEI!

(Costin Popa – 29 noiembrie 2009)

... scrie pe fluturaşul distribuit în sală, la finalul spectacolului, de tinerele locuitoare ale satului italian în care se depănase povestea lui Nemorino şi a Adinei, a lui Belcore şi a Giannettei, sub manevrele „oculte" ale doctorului Dulcamara. Şi aşa, seara cu **Elixirul dragostei** de Donizetti s-a încheiat precum a început, în atmosferă de bună dispoziţie, cu publicul – care a umplut la maximum sala Operei Braşov – în plin antren. Cum altfel, dacă fetele din cor au trecut cântând printre rândurile de scaune şi au invitat spectatorii la nuntă?...

Elixirul dragostei a fost o nouă premieră lirică la Braşov, după care s-a tras cortina peste cea de-a şaptea ediţie a Festivalului Internaţional de Operă şi Balet, manifestare devenită tradiţională.

Delicios spectacol! „Vinovată" este, desigur, inventivitatea fără frontiere a regizorului Cristian Mihăilescu, receptată cum se cuvine de cor, de balet, de solişti. Şi transferată direct spectatorilor. Am afirmat şi cu alte prilejuri, am consemnat... Cristian Mihăilescu, după peste două decenii de regie lirică, a atins o maturitate în analiză care îi permite identificarea cu precizie a secvenţelor cheie ale acţiunii şi are drept comandament suprem motivarea publicului printr-o densitate de evenimente scenice care duc componenta teatrală a operei, spre ideal. Aşa a fost şi acum.

Foarte serios profesionist, stăpân pe meşteşugul său, regizorul sesizează momentele periculoase, condamnate la statism şi le îmbogăţeşte prin orice mijloace, fie scenografice, fie „mişcând" alte personaje ale acţiunii sau chiar propunând altele noi. Să notez... Doctorul Dulcamara soseşte, în chip de extraterestru, însoţit de trei asistente-balerine care nu rămân simple figurante, ci îi susţin ilustrativ cunoscuta arie **Udite, udite, o rustici** din primul act sau îi servesc drept confidente în aparté-urile din duetul cu Adina (actul secund). Mişcare continuă, datorată autoarei coregrafiei, Nermina Damian. În altă secvenţă, de tot hazul este luarea măsurilor pentru noile haine militare ale lui Nemorino. Se ocupă... aghiotantul lui Belcore.

Fiecare personaj este tratat cu minuţiozitate. Notarul – rol mut – nu se mulţumeşte cu o simplă apariţie, ci trece prin scenă într-o vădită stare de euforie bahică. Unul din soldaţii lui Belcore este un vădit fan al... „galaticului" Lionel Messi, nr. 19 de la Fotbal Club Barcelona. Pentru suculenţa barcarolei **Io son ricco e tu sei bella** (Dulcamara – Adina din actul secund) pledează şi jocul simpatic a două... păpuşi uriaşe. Sunt tente de vodevil care subliniază specificul de operă comică al **Elixirului** donizettian. Giannetta, eroină privită – de regulă – ca personaj periferic, este aici activă, agitată, prezentă peste tot, comentatoare a acţiunii.

În alte momente, Mihăilescu procedează exact invers şi impune stop-cadru coriştilor, tocmai spre a sublinia o frază sublimă, un arioso splendid (**Adina, credimi**), un duet minunat (Adina – Nemorino, din actul al II-lea). Echilibrajul este foarte bine cumpănit şi subsumat ideii de spectacol

în care muzica rămâne esenţială dar, în context, nu există clipă în care regizorul să nu puncteze o stare, o situaţie, să nu comenteze o trăire.

Scenografia lui Şerban Iuca este simplă. De turneu sau de... criză? Aproape goală, scena are doar câteva practicabile, două-trei obiecte de decor, perdele şi, pe fundal, proiecţiile lui Alexandru Şerban: holde de grâu cât vezi cu ochii, stamine de maci, Isolde şi Tristani îndrăgostiţi (hmm! nu cântă oare Adina, **Della crudele Isotta?**), planete în plină competiţie astrală (din care se desprinde, parcă, vehiculul verzui gonflabil al lui Dulcamara), fluturi (idilici-idilici), tunuri de artilerie, inclusiv tunul-ţar din Kremlin (Belcore este în elementul lui), fulgere globulare, sala armelor dintr-un castel medieval (Nemorino la oaste!), focuri de artificii.

Într-aşa abundenţă de proiecţii, de imagini, sigur că redondanţa cu textul nu poate fi evitată, poate a fost chiar dorită, dar totul curge, se schimbă continuu şi plăcut la vedere, domol, neagresiv. Este firescul discursului. Pe ici, pe colo, se mai strecoară naivităţi copilăreşti, vezi inimioarele zburătoare din finalul fericit al operei.

Costumele sunt clasice şi cu agreabilă coloristică.

În distribuţie, Valentina Mărgăraş (Adina), Mihai Irimia (Nemorino), Valentin Marele (Belcore), Dan Popescu (Dulcamara), Gabriela Hazarian (Giannetta), solişti mult iubiţi de entuziastul public braşovean. Corul (pregătit de Diana Ramona Bâldea) şi orchestra Operei Braşov au fost dirijate de Dorel Munteanu.

